

РЕШЕНИЕ

№ 6973

гр. София, 16.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 20.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов

Елеонора Попова

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8225** по описа за **2023** година докладвано от съдия Пламен Панайотов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на процесуалния представител на началник сектор в Отдел пътна полиция към Столична дирекция на вътрешните работи /ОПП - СДВР/ срещу решение от 09.02.2023 г., постановено по НАХД № 196/2022 г. по описа на СРС, НО, 132-ри състав, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 21-4332-024842 от 03.12.2021г., издадено от началник сектор при ОПП-СДВР, с което на основание чл. 179, ал. 2, пр. 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, за нарушение на чл. 20, ал. 2 ЗДвП на В. С. Р. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 200 лева.

В жалбата се релевират доводи за незаконосъобразност на съдебното решение и съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Твърди се, че съдът не е направил правилен анализ на приложените по делото доказателства, поради което е постановил съдебен акт в нарушение на материалния закон. Моли решението на СРС да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което да се потвърди издаденото наказателно постановление. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – В. С. Р., не се явява и не се представлява, не взема становище по

касационната жалба.

Прокурорът от СГП счита решението на СРС за правилно и законосъобразно.

Административен съд – София град, VI касационен състав, след като прецени допустимостта на жалбата и обсъди направените в нея оплаквания, становищата на страните, събраните по делото доказателства и извърши проверка на обжалваното решение съобразно разпоредбите на чл. 218 и чл. 220 от АПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в законоустановения срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице, имащо право и интерес да обжалва съдебния акт, съгласно разпоредбата на чл. 210, ал. 1 от АПК и при спазване на изискванията на чл. 212 от АПК.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна, а решението е правилно.

С обжалваното Решение от 09.02.2023 г., постановено по НАХД № 196/2022 г. по описа на СРС, НО, 132-ри състав отменил Наказателно постановление (НП) № 21-4332-024842 от 03.12.2021г., издадено от началник сектор при ОПП-СДВР, с което на основание чл. 179, ал. 2, пр. 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, за нарушение на чл. 20, ал. 2 ЗДвП на В. С. Р. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 200 лева, като приел, че не е дадена правилна правна квалификация на констатираното нарушение, което е задължение на наказващия орган, съобразно чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН. Обосновано е, че Р. е нарушил задължението си по чл.20, ал.1 от ЗДвП, като поради невнимание загубил контрол върху управляваното от него МПС, при което предизвикал ПТП, което обаче не било резултат от движението му с несъобразена скорост, за което от административнонаказващия орган му било наложено наказание. СРС заключил, че извършеното от Р. нарушение не е съставомерно по чл.20, ал.2 от ЗДвП, поради което отменил издаденото наказателно постановление.

С процесното наказателно постановление на В. С. Р. е наложено наказание на основание чл. 179, ал.2, пр.1-во от ЗДвП, за извършено нарушение по чл. 20, ал.2 от същия нормативен акт. Съответно нормата на чл.20, ал.2 от ЗДвП задължава водачите на пътни превозни средства при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие, както и намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението.

В конкретният случай в АУАН и респ. в НП деянието е описано аналогично, а именно, че на 19.11.2021 г., около 13:00 ч. В. Р. като водач на л.а. „Ф. К.” с рег. [рег.номер на МПС] , поради движение с несъобразена с интензивността на движението скорост, самокатастрофира в пътен знак и бетонен остров отляво на пътя. Това описание на нарушението настоящият съдебен състав намира за непълно. Не е посочено, с каква точно скорост е управлявал автомобила касатора, за да се прецени, че същата е несъобразена. При липсата на описание на всички елементи на състава от обективна страна, то съдът се оказва в невъзможност да осъществи адекватен съдебен контрол за законосъобразност на санкционният акт, вкл. по отношение на това осъществено ли е съответното деяние от обективна и субективна страна или не - т.е. дали ПТП е настъпило именно поради виновно нарушение на чл. 20, ал.2 от ЗДвП от

санкционираното лице, а същевременно наказаното лице се поставя в невъзможност да организира в пълен обем защитата си. В този смисъл е допуснато съществено процесуално нарушение в хода на административнонаказателното производство, което е основание за отмяна на наказателното постановление само на процесуално основание.

В допълнение, следва да се отбележи, че противно на твърдяното от касатора, въззивният съд правилно е анализирал всички приложени по делото доказателства. В попълнена от водача на л.а. декларация същият декларира, че се е намирал на светофар, в лента за ляв завой, при който поради загуба на внимание предизвикал ПТП. Декларираните обстоятелства се потвърждават и от представения и изготвен от полицейски служител протокол за ПТП №1824255, рег. №11730. Същевременно, от административнонаказващия орган не са били ангажирани доказателства, които да обосновават, че Р. се е движил с несъобразена скорост и че не е съобразил същата с интензивността на движението, особено след като от писмените доказателства се вижда, че водачът се е намирал на кръстовище, регулирано от светофарна сигнализация.

Съдът счита, че по преписката е имало достатъчно данни за ангажиране на административнонаказателната отговорност спрямо Р. на друго основание, правилно определено от въззивния съд като такова, съобразно разпоредбата на чл.20, ал.1 от ЗДвП. Освен значение за съда, доказателствата, които подкрепят или не дадено противоправно поведение, имат отношение и към административнонаказателното производство. Наличие на такива за подвеждане под отговорност за нарушение от вид, различен от приложения, винаги е укоримо и води след себе си до единствената възможна последица, а именно отмяна на санкционния акт.

С оглед гореизложеното, постановеното от въззивния съд решение е правилно и законосъобразно и като такова следва да се остави в сила.

При този изход на спора, на ответника по касация се дължат разноски, каквито не са предявени, поради което съдът не дължи произнасяне.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд – София град, VI касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 09.02.2023 г., постановено по НАХД № 196/2022 г. по описа на СРС, НО, 132-ри състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.